

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobců: **a) MERIT GROUP a.s.**, se sídlem Březinova 136/7, Olomouc, zastoupen JUDr. Michalem Filoušem, advokátem se sídlem Ostravská 16, Olomouc, **b) Aricoma Systems a.s.** (dříve AUTOCONT a.s.), se sídlem Hornopolská 3322/34, Ostrava, zastoupen JUDr. Jaromírem Bláhou, advokátem se sídlem Prvního pluku 206/7, Praha, **c) Asseco Central Europe, a.s.**, se sídlem Budějovická 778/3a, Praha, zastoupen JUDr. Bc. Petrem Kadlecem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha, **d) ICZ a.s.**, se sídlem Na hřebenech II 1718/10, Praha, zastoupen Mgr. Petrou Koutnou, advokátkou se sídlem Kostelní 875/6, Praha, **e) FPO s.r.o.**, se sídlem Smetanova 299/4, Blansko, zastoupen Mgr. Petrem Poláchem, advokátem se sídlem Smetanova 2359/6, Blansko, **f) TESCO SW a.s.**, se sídlem tř. Kosmonautů 1288/1, Olomouc, zastoupen Dr. Radanem Kubrem, advokátem se sídlem Jáchymova 2, Praha, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobách proti rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 18. 8. 2021, č. j. ÚOHS-27990/2021/164/BMa, a ze dne 12. 4. 2022, č. j. ÚOHS-12259/2022/164, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 26. 4. 2022, č. j. 13581/2022/164, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2024, č. j. 29 Af 63/2021 - 451,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci b) náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce b) JUDr. Jaromíra Bláhy, advokáta.
- IV. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci c) náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce c) JUDr. Bc. Petra Kadlece, advokáta.

- V. Žalovaný je **povinen** uhradit žalobci d) náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce d) Mgr. Petry Koutné, advokátky.
- VI. Žalovaný je **povinen** uhradit žalobci f) náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce f) Mgr. Petra Polácha, advokáta.
- VII. Žalobcům a) a e) se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „Úřad“) vydal dne 7. 12. 2020 rozhodnutí č. j. ÚOHS-39345/2020/851/LŠt, ve kterém shledal, že žalobci jednali ve vzájemné shodě, čímž ovlivnili zadání a výsledek zadávacího řízení na veřejnou zakázku *Rozvoj služeb e-Governmentu v Olomouckém kraji*. Žalobci tak porušili zákaz stanovený v § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), a dopustili se správního deliktu dle § 22a odst. 1 písm. b) tohoto zákona. Žalovaný jim uložil pokuty, které souhrnně dosahovaly skoro osmdesáti milionů korun.

[2] Předseda Úřadu potvrdil rozhodnutí Úřadu v otázce viny žalobců spočívající v porušení zákazu jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě (rozhodnutí ze dne 18. 8. 2021, č. j. ÚOHS-27990/2021/164/BMa; „rozhodnutí o vině“). V části týkající se otázky pokut však rozhodnutí Úřadu nejprve zrušil. Další rozhodnutí Úřadu o pokutách již předseda Úřadu potvrdil (rozhodnutí ze dne 12. 4. 2022, č. j. ÚOHS-12259/2022/164, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 26. 4. 2022, č. j. 13581/2022/16, „rozhodnutí o pokutách“).

[3] Žalobci brojili proti rozhodnutí o vině i rozhodnutí o pokutách žalobami. V nich mimo jiné namítali nepřípustnost důkazů získaných od policie; celá věc má totiž rovněž trestněprávní „větev“, která se s „větví“ řešenou před Úřadem prolíná. U společnosti TESCO SW a.s. (dále jen „TESCO SW“) proběhla v září 2014 prohlídka, během které policie zajistila počítačové stopy. Tato data vyexportovala na technologický disk Western Digital WD3200AAKX, s. n. WCC2ELZ38689 (dále též „disk“). Šlo o součást důkazů, které poté policie poskytla Úřadu, jakmile mu část celé věci původně řešené v trestním řízení postoupila k projednání přestupku. Podle žalobců však způsob opatření počítačových stop nezaručoval jejich autenticitu a integritu, což způsobilo jejich nepoužitelnost.

[4] Krajský soud řízení o žalobách spojil ke společnému projednání a rozhodnutí předsedy Úřadu o vině i o pokutách, stejně jako obě rozhodnutí Úřadu vydaná v prvním stupni, zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Přisvědčil totiž žalobní námitce,

pokračování

že Úřad rozhodl na základě nepřípustných důkazů. Pro důkazní vady se soud nemohl dostat k posouzení merita věci, a proto se dalšími žalobními námitkami nezabýval.

[5] V souladu s § 52 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vycházel krajský soud při posouzení otázky použitelnosti důkazů z disku z rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „olomoucký krajský soud“) ze dne 28. 4. 2023, č. j. 81 T 8/2020 - 44101, vydaného v související trestní věci (dále jen „trestní rozsudek“). Tímto rozsudkem olomoucký krajský soud všechny obžalované zprostil obžaloby; státní zástupce se však odvolal, a trestní rozsudek proto nebyl v době rozhodování krajského soudu pravomocný.

[6] V rámci samotného posouzení věci krajský soud nejprve připomněl, že Úřad pro řízení týkající se obvinění na poli zákona o ochraně hospodářské soutěže může přebírat důkazy od policie, která je předtím získala při úkonech trestního řízení. Zároveň zdůraznil, že od postupu policie se odvíjí použitelnost důkazů i v přestupkovém řízení. Pokud totiž policie při jejich zajišťování pochybí, tato „nákaza“ samozřejmě nezmizí postoupením věci správnímu orgánu k projednání přestupku. Může se tak stát, že důkazy postoupené policií nebudou přípustné, jak tomu bylo i v nyní souzené věci.

[7] Nepřípustnost důkazů plynoucích z disku lze dovodit ze znaleckého posudku Ing. Fialy (který předložila Úřadu společnost TESCO SW), podle něhož postup policie při zajištění a dokumentaci činností v případě prohlídky ve společnosti TESCO SW neodpovídal příslušným metodám, postupům a doporučením. Rovněž vlastní zkoumání dat policejním orgánem neprobíhalo v souladu s pravidly. Z ničeho nevyplývalo, že by policie provedla forenzní zálohu disku, a lze tak předpokládat, že vlastní analýza dat probíhala přímo na zajištěných stopách. Policie s největší pravděpodobností pracovala s diskem (s originálními daty zajištěnými při prohlídce), jako by šlo o pouhou kopii. Podle názoru znalce to způsobila chyba při vyhotovení protokolu o provedení prohlídky, kde policie tento disk označila jako disk technologický, a jako k takovému k němu všichni IT pracovníci policie dále přistupovali. K samotným e-mailům znalec dodal, že soubor *.eml (*.msg), který představuje konkrétní zprávu elektronické pošty, ani databáze složek elektronické pošty MS Outlook (PST soubor) neobsahují vnitřní opravné algoritmy. Pokud obsah souborů nepopisuje kontrolní suma (alespoň MD5), mohl být jejich obsah předmětem úprav.

[8] Znalec tedy na základě rozboru spisového materiálu konstatoval, že data zajištěná v průběhu prohlídky ve společnosti TESCO SW a uložená na disk, včetně způsobu nakládání se zajištěnými daty, nezaručují jejich autenticitu a integritu ani možnost případného dalšího prozkoumání znalcem. Nelze už totiž zjistit, co se s daty na disku dělo po jejich zajištění. Jedná se mimo jiné o uložené zálohy poštovních schránek (PST soubory) a soubory ze síťových adresářů.

[9] Krajský soud dále připomněl, že ani nezákonně pořízený důkaz nemusí nutně znamenat nezákonnost napadeného rozhodnutí o vině, pokud ji prokazují ostatní zákonně pořízené důkazy. V nyní posuzované věci však tkví problém v tom, že ani obě rozhodnutí Úřadu o vině, ani předložený spisový materiál soudu neumožňují, aby si učinil úsudek o tom, že vinu prokazují konkrétní důkazy, o jejichž zákonnosti se nedá pochybovat.

Rozhodnutí Úřadu o vině totiž neobsahuje u každé zjištěné skutečnosti informaci, odkud ten který e-mail či dokument pochází, resp. zda jeho zdrojem nebyl právě „kontaminovaný“ disk, jenž přitom vůbec není součástí správního spisu. Ve správním spise mají jednotlivé kopie e-mailů v horní části ručně napsané e-mailové adresy (někdy nečitelně, někdy i tento údaj úplně chybí). Z toho má zřejmě plynout, že z uvedené e-mailové schránky policie ten který podklad získala, byť o tom lze jen spekulovat. Soud proto mohl pouze odhadovat, že z disku mohou pocházet všechny e-maily, události v kalendářích a dokumenty, které mají ruční označení e-mailovou schránkou na doméně @tescosw.cz. Jednoznačná souvislost mezi označením doménou @tescosw.cz a diskem ovšem jinak odnikud neplyne. Tuto nejistotu považoval soud za problematickou, a to obzvláště pokud k tomu přistoupila skutečnost, že i podle samotného Úřadu policie při prohlídce u společnosti TESCO SW zajišťovala důkazy i jinak než jejich zkopírováním na disk. Tyto přípustné podklady také mohou nést stejné označení.

[10] Z uvedeného důvodu nemůže správní spis představovat dostatečnou oporu pro skutkový základ věci. Není totiž jasné, z jakého zdroje ten který důkaz plyne. Nicméně i pokud by soud přistoupil na hypotézu, že podklady označené ručně napsanou e-mailovou schránkou @tescosw.cz pochází z disku, pak je třeba vyzdvihnout, že jde nepochybně o podklady, které jsou pro rozhodnutí o vině důležité, resp. by bez nich rozhodnutí o vině podle všeho nemohlo obstát. Z rozhodnutí předsedy Úřadu i rozhodnutí Úřadu o vině tedy není jasné, zda jejich skutkové závěry stojí na přípustných důkazech.

[11] Dopady použití nepřípustných důkazů lze sice podle krajského soudu napravit. Nemůže tak však učinit sám soud, neboť to vyžaduje další rozsáhlé dokazování. Možnou cestu nápravy ukázal olomoucký krajský soud, který na návrh obžaloby i z vlastní iniciativy doplnil dokazování. Využil data ke znaleckému posudku znalce RNDr. Klímy, který byl součástí trestního spisu, a na kterých byly e-maily do 2. 5. 2011. Obžaloba olomouckému krajskému soudu dále doložila e-maily zajištěné „doprotívky“ (tedy od druhé strany e-mailové korespondence). Doplnila ještě e-maily k červnu 2014 z dat zajištěných znalcem. Olomouckému krajskému soudu se tedy podařilo „oddělit zrna od plev“ a e-mailovou komunikaci až na pár výjimek zrekonstruovat. Krajský soud má však ve správním řízení omezenější možnosti nápravy; jeho úkolem je přezkum rozhodnutí Úřadu o vině. Neměl přitom ve spisu podklady, jaké měl k dispozici olomoucký krajský soud. Zejména také nevěděl, kterých všech podkladů ve správním spise se týká vada jejich chybného pořízení. A Úřad – ani v reakci na trestní rozsudek – nevyvinul podobnou aktivitu jako obžaloba před olomouckým krajským soudem. Kromě toho by s ohledem na kvantitu sporných e-mailů a dalších elektronických podkladů již mohlo jít o dokazování, při kterém by soud vybočoval ze své přezkumné role vůči postupu a rozhodování Úřadu, jehož činnost by tím nahrazoval.

[12] Krajský soud shrnul, že v dalším řízení se otevře náležitý procesní prostor doprovázený všemi nutnými zárukami, ve kterém by se Úřad mohl o nápravu pokusit. Jeho povinností bude rozptýlit veškeré výše popsané nejasnosti a pochybnosti a účinně „oddělit zrna od plev“, jak se stalo před olomouckým krajským soudem. Úřad se bude moci vydat různými důkazními cestami. Všechny však musí vést k jedinému možnému cíli – že skutkový základ věci, který poté Úřad bude právně hodnotit, bude stát na přípustných důkazech. Krajský soud proto zavázal Úřad k tomu, že nejprve bude muset určit, kterých

pokračování

všech e-mailů a dalších elektronických podkladů se týká nebo může týkat vada nepřipustnosti plynoucí z chybného zajišťování dat na disk (nabízí se, aby si Úřad disk vyžádal). Následně bude třeba, aby je pečlivě zrekonstruoval z jiných přípustných důkazních zdrojů. Musí být alespoň ze spisu jasné, odkud ten který důkaz s možnou „nákazou“ z disku nyní pochází. Buď může každý z nich přehledně doložit „doprotívky“. Nebo si může z trestního spisu – za splnění všech nutných procesních záruk žalobců – vyžádat další podklady, na jejichž základě proběhla rekonstrukce všech původně nepřipustných elektronických podkladů před olomouckým krajským soudem.

[13] Žalovaný se rovněž bude muset v dalším řízení zabývat i dalším znaleckým posudkem Ing. Fialy, který předložila v rozkladovém řízení společnost Aricoma Systems a.s. (dále též „Aricoma Systems“). Tento znalecký posudek se týkal prohlídek v jejích prostorách a tam zajištěných počítačových stop. Důvody, proč se tímto posudkem žalovaný odmítl zabývat, totiž neobstojí. Žalovaný se bude muset s tímto posudkem vypořádat a posoudit, zda i data zajištěná při prohlídkách u společnosti Aricoma Systems netrpí vadou jejich nepřipustnosti.

II. Důvody kasační stížnosti žalovaného

[14] Žalovaný (stěžovatel) podal proti výrokům II. až IX. rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Stěžovatel nesouhlasí s důvodem, pro který krajský soud neprojednal meritum věci, tedy se závěrem, že Úřad vycházel mimo jiné z důkazního prostředku (konkrétně disku Western Digital WD3200AAKX, s. n. WCC2ELZ38689), který krajský soud vyhodnotil jako nepřipustný. Stěžovatel zdůraznil, že olomoucký krajský soud v související trestní věci provedl detailní porovnání e-mailů zachycených na „kontaminovaném“ disku s jejich adresátem či odesílatelem tzv. „doprotívky“, neboť se jednalo o komunikaci prostřednictvím e-mailových schránek, kterou policie rovněž zajistila v rámci trestního řízení. Tímto způsobem tak byla ověřena autenticita drtivé většiny e-mailové komunikace zajištěné na předmětném disku (viz bod [247] a násl. trestního rozsudku), včetně té, kterou použil Úřad. Trestní rozsudek sice ještě nenabyl právní moci, i tak ale na něj lze aplikovat presumpci správnosti správních aktů orgánů moci veřejné. E-maily obsažené na disku již úspěšně prošly kontrolou pravosti ze strany trestního soudu, který má rozsáhlejší vyšetřovací možnosti než Úřad, a navíc i disponoval dalšími relevantními důkazními prostředky, které byly zajištěny v rámci vyšetřování dalších souvisejících skutků. Závěry olomouckého krajského soudu ohledně autenticity a objektivity Úřadem použitých e-mailů jsou proto použitelné i pro krajský soud v nyní projednávané věci.

[16] V napadeném rozhodnutí stěžovatel postupoval obdobným způsobem jako olomoucký krajský soud, byť jen namátkově provedl porovnání e-mailů zachycených na disku s jejich adresáty a prokázal jejich shodu. I z tohoto důvodu pak příslušné důkazy považoval za autentické.

[17] Požadavek krajského soudu ohledně *de facto* opětovného (duplicitního) zajištění ověření autenticity důkazů v podobě e-mailové komunikace v rozhodnutích Úřadu považuje

stěžovatel za přepjatý formalismus, který dle judikatury Ústavního soudu nelze tolerovat. Krajský soud totiž ukládá Úřadu povinnost tzv. „oddělit zrna od plev“, přičemž odkazuje na totožný postup, jaký při autentizaci jednotlivých důkazů již dopodrobna (ovšem s přístupem k mnohem větší škále důkazních prostředků) provedl olomoucký krajský soud. Provedení stejného ověření stěžovatelem by tak bylo nadbytečné; navíc by nutně vedlo k totožnému výsledku jako u trestního soudu (tj. že dotčené e-maily jsou autentické). Pokud krajský soud (stejně jako žalobci) v některých otázkách ze závěrů trestního rozsudku vychází, měl by brát v potaz rovněž jeho závěry ohledně autenticity e-mailů obsažených na disku, a nikoliv postupovat selektivně.

[18] Závěr krajského soudu je též v neprospěch žalobců, neboť oddaluje vyřešení meritorní otázky jejich viny. Rovněž je v rozporu s veřejným zájmem na ochraně efektivní hospodářské soutěže. Úřad si vzhledem k době, kdy se předmětný skutek stal, již nemůže obstarat žádné nové důkazy, které nejsou žurnalizovány ve správním spisu či které provedl trestní soud. Výsledky trestního řízení nelze ignorovat, neboť se jedná o stejný skutkový stav, nemůže se jednat o „nové“ důkazy, které vznikly až v řízení před trestním soudem, neboť ten vycházel z důkazů postoupených policií.

[19] Krajský soud by proto podle stěžovatele měl podané žaloby věcně projednat na základě důkazů posouzených a ověřených trestním soudem. Požadavek na jejich opětovnou verifikaci je v rozporu se zásadami rychlosti a hospodárnosti vedení správního řízení. Nelze tedy tvrdit, že je prvostupňové, potažmo napadené rozhodnutí, založeno na nezákonných důkazech.

III. Vyjádření žalobců

[20] Žalobce b) považuje kasační stížnost za nedůvodnou. Stěžovatel rezignuje na základní principy důkazního řízení v deliktním právu a snaží se zjednodušit si práci na úkor žalobců. Zcela přitom dezinterpretuje význam trestního rozsudku, na který krajský soud odkazoval výhradně za účelem argumentační podpory svých vlastních skutkových a právních závěrů. Argumentace stěžovatele, že verifikace důkazů není nutná, neboť už byla provedena v trestním řízení, je zcela absurdní. Stěžovatel navíc v kasační stížnosti výslovně přiznal, že olomoucký krajský soud měl přístup k rozsáhlejšímu důkazům, než které jsou ve správním spisu. Pokud by stěžovatel převzal jeho výsledky, neměly by prováděné důkazy oporu ve spisu. Požadavek krajského soudu na zachování náležitého důkazního standardu v deliktním řízení nelze považovat za přepjatý formalismus.

[21] Podle žalobce c) postupoval krajský soud správně. Nemohl totiž převzít závěry trestního rozsudku ohledně ověření autenticity a nahrazení nepřipustných důkazů důkazy přípustnými. Takový postup by byl protiprávní a zásadním způsobem by zasahoval do práv žalobců. Krajský soud byl povinen přezkoumat rozhodnutí stěžovatele dle stavu v době jeho vydání. K vydání trestního rozsudku, a tedy k ověření důkazů, však došlo až později. Zhojení vad důkazů v trestním řízení nemůže mít proto na posouzení věci krajským soudem vliv. Požadavek krajského soudu tak nelze považovat za přepjatý formalismus. Pokud by krajský soud závěry trestního rozsudku o autenticitě důkazů převzal, podkladem rozhodnutí správního orgánu by byly důkazy, které nejsou součástí správního spisu.

pokračování

[22] Také žalobce d) souhlasí se závěry napadeného rozsudku. Rozhodnutí krajského soudu o zrušení správních rozhodnutí Úřadu, která byla postavena na procesně vadných postupech a nezákonných důkazech, lze stěží považovat za přepjatý formalismus.

[23] Rovněž žalobce f) je přesvědčen, že závěr krajského soudu je jediný správný a vyhovující ústavně zakotvenému právu na spravedlivý proces. Stěžovatelem uvedená judikatura Ústavního soudu týkající se „netolerování přepjatého formalismu“ je na nyní posuzovanou věc zcela nepřiléhavá. Rekonstrukce nepřipustných důkazů v trestním řízení proběhla až v samotném hlavním líčení, a nic to nemění na faktu, že ve správním řízení byly použity a součástí správního spisu nadále jsou i nepřípustné důkazy, tj. důkazy, které byly nezákonně pořízeny a nebyly v trestním řízení připuštěny.

[24] Ostatní žalobci se ke kasační stížnosti v soudem stanovené lhůtě nevyjádřili.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[25] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[26] Kasační stížnost **není** důvodná.

[27] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, ke které je případně povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Stěžovatel zmínil nepřezkoumatelnost rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pouze v obecné rovině ve své blanketní kasační stížnosti; v jejím doplnění však tuto námitku nijak nerozvinul. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že je z něj jasné seznatelné, z jakých důvodů krajský soud napadená rozhodnutí stěžovatele zrušil, a proč se nezabýval všemi žalobními námitkami (směřujícími proti meritornímu posouzení věci). Rozsudek krajského soudu tedy splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Jeho závěry považuje Nejvyšší správní soud rovněž za věcně správné, jak podrobněji rozvede níže.

[28] Předmětem sporu je otázka, zda krajský soud mohl v posuzované situaci „převzít“ závěr olomouckého krajského soudu o autenticitě a integritě důkazů obsažených na disku zajištěném policií u společnosti TESCO SW, a *de facto* tak sám vystavět skutkový základ pro odůvodnění uložených sankcí. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud ověření pravosti důkazů pocházejících z nepřípustného důkazního prostředí již ověřil olomoucký krajský soud (tj. provedl patřičné dokazování k vyřešení této otázky), je nadbytečné, aby to „duplicitně“ činil i Úřad, jak po něm požaduje krajský soud v napadeném rozsudku.

[29] Nejprve Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází krajský soud při přezkoumání správního rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který

tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jde o jeden z principů přezkumné (kontrolní) povahy správního soudnictví ve věcech žalob proti rozhodnutí. Úkolem soudu je zkontrolovat, zda je rozhodnutí správního orgánu v souladu s právem a zda správní orgán v souladu s právními předpisy správně zjistil skutkové okolnosti relevantní pro rozhodnutí (viz Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, s. 598). Dále je nutno zdůraznit, že správní řízení ve věcech správního trestání vychází ze zásady materiální pravdy. To znamená, že správní orgán je povinen postupovat tak, „aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti“ (viz § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Správní spis tak musí obsahovat veškeré podklady, na nichž je rozhodnutí o protiprávním jednání založeno.

[30] V nyní posuzované věci není mezi účastníky řízení sporu o tom, že spisový materiál obsahoval v době rozhodování správního orgánu mimo jiné i nepřipustné důkazy, tj. důkazy pocházející z disku zajištěného u společnosti TESCO SW. Ze správního spisu přitom nebylo možno jednoznačně určit, které všechny důkazy z disku pocházely, neboť tento disk nebyl součástí spisové dokumentace. Krajský soud mohl proto jen odhadnout, kterých všech důkazů se vada nepřipustnosti mohla týkat (mohlo jít o e-maily s ručně dopsanou doménou @tescosw.cz, ty ovšem mohly pocházet i z jiného zdroje než z disku). Nicméně krajský soud dospěl k závěru, že prvostupňové ani druhostupňové rozhodnutí Úřadu o vině by patrně bez těchto důkazů, jež mohly být stíženy vadou nepřipustnosti, nemohlo obstát (viz bod [74] napadeného rozsudku, tento závěr stěžovatel nijak nezpochybnil). Není tedy pochyb o tom, že Úřad rozhodoval o vině žalobců rovněž na základě nezákonných (nepřipustných) důkazů.

[31] Stěžovatel nyní navrhuje, aby krajský soud v podstatě tuto vadu spočívající v použití nepřipustných důkazů jako podkladu rozhodnutí o vině „zhojil“ tím, že bude v souladu se závěrem trestního rozsudku olomouckého krajského soudu považovat důkazy pocházející z disku za pravé. Domnívá se patrně, že postačí, aby krajský soud tento závěr trestního rozsudku (jemuž předcházelo doplnění dokazování ze strany olomouckého krajského soudu) pouze převzal, aniž by k tomu sám provedl patřičné dokazování. Tento názor stěžovatele je ovšem nesprávný.

[32] Kasační soud připomíná, že podle § 52 odst. 2 s. ř. s. platí: „*Soud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal.*“

[33] Smyslem citovaného ustanovení, které ve větě druhé zakládá povinnost soudu vycházet ze správních a soudních rozhodnutí, jež nejsou předmětem přezkumu v dané věci, je zajistit soulad jednotlivých vzájemně souvisejících rozhodnutí, a tedy zabezpečit shodu různých aktů veřejné správy, které se týkající shodné otázky. V právním státě totiž nelze připustit, aby existovala dvě rozhodnutí, která by z podobných skutkových zjištění činila diametrálně odlišné závěry (k tomu srov. již krajským soudem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2007, č. j. 4 As 58/2006 - 94).

pokračování

[34] Skutečnost, že soud při posouzení určité otázky *vychází* z jiného rozhodnutí o této otázce, ale neznamená, že převezme samotný závěr posouzení této otázky bez toho, aby se jí sám jakkoliv zabýval (tak to má učinit pouze v případech uvedených v § 52 odst. 2 věta první s. ř. s., tj. pokud by se jednalo o otázku, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, případně otázku osobního stavu). Při jejím vypořádání však postupuje v souladu s rozhodnutím, ze kterého vychází, případně patřičně zdůvodní, proč zhodnotil věc odlišně.

[35] Krajský soud v projednávané věci teoreticky mohl při posouzení otázky autenticity a integrity důkazů vycházet z trestního rozsudku, resp. postupovat při ověřování jejich pravosti obdobně. Musel by k tomu však provést také obdobné doplnění dokazování, jaké učinil olomoucký krajský soud v trestní věci.

[36] V této souvislosti je namístě připomenout, že ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. opravňuje krajský soud při přezkumu správního rozhodnutí zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem. Doplnění dokazování (provedení nových důkazů) je však přípustné pouze v takovém rozsahu, aby tím ještě nebyla popřena přezkumná role správního soudnictví. Pokud soud provádí nové důkazy, musí dbát především na to, aby směřovaly ke skutkovému stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V oblasti správního trestání z judikatury NSS vyplývá, že krajský soud může doplnit dokazování v tom směru, aby byly odstraněny přetrvávající dílčí pochybnosti o skutkovém stavu. Protože však smyslem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správních orgánů a vyprazdňovat účel správního řízení, neměl by tímto postupem odstraňovat závažné nedostatky skutkových zjištění. Vyžaduje-li tedy skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, rozsáhlé nebo zásadní doplnění, nesmí správní soud nahradit činnost správního orgánu, ale namísto toho správní rozhodnutí zruší a uloží povinnost provést další dokazování správnímu orgánu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS).

[37] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že sám zvažoval, že by se taktéž o nápravu dopadů nepřípustnosti důkazů pocházejících z disku pokusil. Zdůraznil však, že olomoucký krajský soud pro účely ověřování pravosti e-mailové komunikace pocházející z disku doplnil dokazování o další důkazní prostředky, které nebyly součástí správního spisu (viz bod [35] až [37] napadeného rozsudku). Olomoucký krajský soud při rekonstrukci e-mailové komunikace vycházel z komunikace v e-mailových schránkách osob spojených se společností TESCO SW, pokud se ji podařilo zajistit jednak u e-mailové schránky „doprotivky“, dále pokud se ji podařilo zajistit z dat zajištěných znalcem Ing. Bernatíkem, nebo se ji podařilo vytěžit z dat zajištěných znalcem RNDr. Klímou z další magnetické pásky (která však obsahovala komunikaci jen do 2. 5. 2011). Tyto důkazní prostředky neměl krajský soud při přezkumu rozhodnutí Úřadu k dispozici, neboť nebyly součástí spisového materiálu, ani mu nebyly dodatečně předloženy (jak by se případně nabízelo ze strany Úřadu po seznámení se s trestním rozsudkem). Navíc soud nevěděl, které všechny e-maily je nutno ověřovat, protože ze spisu nevyplývalo, jakých všech podkladů se měla vada jejich chybného pořízení týkat. Dospěl tak k závěru, že jeho možnosti nápravy jsou ve srovnání s olomouckým krajským soudem značně omezené, a to s ohledem na to, že jeho primárním úkolem je přezkum rozhodnutí úřadu. Náprava dopadů použití nepřípustných důkazů by již vzhledem k množství sporných e-mailů a dalších elektronických podkladů vyžadovala

natolik rozsáhlé dokazování, že by při něm soud již vybočoval ze své prezkumné role vůči postupu a rozhodování Úřadu.

[38] Nejvyšší správní soud s touto úvahou krajského soudu souhlasí. Ověření důkazů pocházejících z disku provedl olomoucký krajský soud pro účely trestního řízení a vystavil jej na důkazech, které nebyly součástí správního spisu. Stěžovatel sice na jednom místě kasační stížnosti uvádí, že se o žádné „nové“ důkazy nemohlo jednat (viz bod [18] doplnění kasační stížnosti), na jiném místě však uznává, že Úřad nemá přístup ke všem důkazům, které k verifikaci e-mailové komunikace obsažené na disku použil olomoucký krajský soud (viz bod [15] doplnění kasační stížnosti). Krajský soud by tedy pro ověření pravosti sporných důkazů musel nejprve zjistit, které všechny podklady pocházely z „kontaminovaného disku“ a dále by si musel opatřit i nové důkazy (obdobně jako olomoucký krajský soud), pomocí kterých by byl schopen pravost každého jednotlivého podkladu pocházejícího z disku ověřit. Takovým postupem by podle Nejvyššího správního soudu již skutečně nahrazoval činnost Úřadu.

[39] Pro úplnost Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že krajský soud nemohl pouze převzít výsledek dokazování olomouckého krajského soudu o pravosti důkazů pocházejících z disku, aniž by sám přistoupil k doplnění dokazování. Nelze takto ani nahradit další analytickou činnost Úřadu. V takovém případě by totiž skutková zjištění úřadu neměla dostatečnou oporu ve spisovém materiálu (případně doplněném o dodatečné důkazy provedené krajským soudem), což nelze připustit. Nebyly by tak napraveny dopady použití nepřipustných důkazů pro rozhodnutí Úřadu o vině žalobců. Jinými slovy by tak napadená rozhodnutí Úřadu byla stále založena na nezákonných důkazech, a vina žalobců by tak nemohla být nade vší pochybnost prokázána.

[40] Stěžovatel v kasační stížnosti poznamenal, že v napadeném rozhodnutí postupoval za účelem ověření pravosti důkazů z disku obdobně jako olomoucký krajský soud. K této poznámce Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem uvádí, že toliko namátkovou kontrolu, kterou Úřad učinil v případě jednoho e-mailu pocházejícího z disku [který porovnal s e-mailem zachyceným u žalobce b) a zjistil, že jsou zcela shodné], nelze považovat pro nápravu dopadů použití nezákonných důkazů za dostatečnou. Ze správního spisu totiž musí bezpochyby plynout pravost veškerých podkladů, na nichž je rozhodnutí o vině založeno.

[41] Stěžovateli nelze přisvědčit v tom, že krajský soud postupoval při zohledňování závěrů trestního rozsudku selektivně, resp. že by některé jeho závěry převzal a jiné ne. Krajský soud z trestního rozsudku vycházel při posouzení otázky použitelnosti důkazů obsažených na disku. Avšak ani v této otázce pouze nepřevzal toliko výsledek posouzení olomouckého krajského soudu, aniž by se věcí sám, na základě důkazů založených ve spisu, detailně zabýval (jak se *de facto* stěžovatel dožaduje v otázce ověření pravosti důkazů pocházejících z disku). Krajský soud podrobně vysvětlil, že nepřipustnost těchto důkazů vyplývá ze znaleckého posudku Ing. Fialy, který společnost TESCO SW předložila již v řízení před Úřadem (viz body [49] až [66] napadeného rozsudku). Jak již kasační soud uvedl, i v otázce možnosti nápravy dopadů použití nepřipustných důkazů vzal krajský soud v potaz postup olomouckého krajského soudu popsany v trestním rozsudku. Dospěl

pokračování

však k závěru, že obdobným způsobem jako soud v trestní věci postupovat nemůže, a to s ohledem na odlišný charakter soudního řízení správního.

[42] Krajský soud tedy postupoval správně, pokud napadená rozhodnutí zrušil a zavázal Úřad k doplnění dokazování v tom směru, aby byly odstraněny veškeré pochybnosti o pravosti důkazů pocházejících z disku. Tento požadavek rozhodně nelze považovat za nepřiměřeně formální, či rozporný se zásadou rychlosti a hospodárnosti správního řízení. Naopak je nutno trvat na tom, aby skutkový základ věci, který bude Úřad dál právně hodnotit, měl oporu ve spisovém materiálu a byl vystaven na přípustných důkazech. Takový postup rozhodně není v neprospěch žalobců, naopak vede k zachování jejich procesních záruk. Nejvyšší správní soud plně respektuje naléhavost veřejného zájmu na ochraně efektivní hospodářské soutěže a rovněž chápe obtížnou situaci Úřadu při prokazování protisoutěžního jednání. Nemůže však rezignovat na to, aby rozhodnutí o vině podle zákona o ochraně hospodářské soutěže bylo postaveno na přesvědčivých a zákonně pořízených důkazech.

V. Závěr a náklady řízení

[43] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[44] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci naopak byli naopak ve věci úspěšní, a náleží jim proto náhrada nákladů řízení.

[45] V řízení o kasační stížnosti učinili zástupci žalobců b), c), d) a f) jeden úkon právní služby, a to vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Odměna činí v dané věci 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Po přičtení částky odpovídající dani z přidané hodnoty činí odměna žalobců b), c), d) a f) 4 114 Kč.

[46] Stěžovatel je proto povinen žalobci b) uhradit náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce b) JUDr. Jaromíra Bláhy, advokáta. Dále je povinen uhradit žalobci c) náhradu nákladů řízení ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce c) JUDr. Bc. Petra Kadlece, advokáta. Žalobci d) je žalovaný povinen rovněž uhradit náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce d) Mgr. Petry Koutné, advokátky. Konečně žalobci f) je žalovaný povinen uhradit 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce f) Mgr. Petra Polácha, advokáta.

[47] Žalobci a) a e) v řízení o kasační stížnosti neučinili žádný úkon, a proto se jim náhrada nákladů nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. června 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedkyní senátu Lenkou Kaniovou v právní věci žalobců: **a) MERIT GROUP a.s.**, se sídlem Březinova 136/7, Olomouc, zastoupen JUDr. Michalem Filoušem, advokátem se sídlem Ostravská 16, Olomouc, **b) Aricoma Systems a.s.** (dříve AUTOCONT a.s.), se sídlem Hornopolská 3322/34, Ostrava, zastoupen JUDr. Jaromírem Bláhou, advokátem se sídlem Prvního pluku 206/7, Praha, **c) Asseco Central Europe, a.s.**, se sídlem Budějovická 778/3a, Praha, zastoupen JUDr. Bc. Petrem Kadlecem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha, **d) ICZ a.s.**, se sídlem Na hřebenech II 1718/10, Praha, zastoupen Mgr. Petrou Koutnou, advokátkou se sídlem Kostelní 875/6, Praha, **e) FPO s.r.o.**, se sídlem Smetanova 299/4, Blansko, zastoupen Mgr. Petrem Poláchem, advokátem se sídlem Smetanova 2359/6, Blansko, **f) TESCO SW a.s.**, se sídlem tř. Kosmonautů 1288/1, Olomouc, zastoupen Dr. Radanem Kubrem, advokátem se sídlem Jáchymova 2, Praha, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobách proti rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 18. 8. 2021, č. j. ÚOHS-27990/2021/164/BMa, a ze dne 12. 4. 2022, č. j. ÚOHS-12259/2022/164, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 26. 4. 2022, č. j. 13581/2022/164, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2024, č. j. 29 Af 63/2021 - 451,

t a k t o :

- VIII.** Výrok VI. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 1 As 42/2024 - 67, **se opravuje** tak, že nesprávně uvedený zástupce žalobce f) „Mgr. Petr Polách, advokát“ se nahrazuje správným zástupcem žalobce f) „Dr. Radanem Kubrem, advokátem“. Výrok VI. tedy správně zní: „Žalovaný je **p o v i n e n** uhradit žalobci f) náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce f) Dr. Radana Kubra, advokáta.“
- IX.** Věta poslední odstavce [46] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 1 As 42/2024 - 67, **se opravuje** tak, že správně zní: „Konečně žalobci f) je žalovaný povinen uhradit 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce f) Dr. Radana Kubra, advokáta.“

Odůvodnění:

[1] Rozsudkem ze dne 4. 6. 2024, č. j. 1 As 42/2024 - 67, Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnosti žalovaného. Následně kasační soud zjistil zjevnou chybu ve výroku VI. a rovněž v poslední větě bodu [46] písemného vyhotovení rozsudku, spočívající v nesprávném uvedení zástupce žalobce f). Namísto Mgr. Petra Polácha [který je zástupcem žalobce e)] měl být ve výroku VI. rozsudku i v poslední větě bodu [46] uveden jako zástupce žalobce f) Dr. Radan Kubr.

[2] Podle § 54 odst. 4 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), opraví předseda senátu v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zřejmé nesprávnosti.

[3] V souladu s citovaným ustanovením ve spojení s § 120 s. ř. s. předsedkyně senátu tímto usnesením opravila zřejmou nesprávnost ve výroku VI. a v poslední větě bodu [46] rozsudku.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 13. června 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu